

ρειακή (για την Ελλάδα) που πάει να πάρει αυτό το χρώμα της αναγνώρισης, στο μέτρο που της έχει δοθεί και άλλο.

Όπωςδήποτε με τον κ. Διαμαντόπουλο βρισκόμαστε στην περιοχή της ανησυχίας και της αναζήτησης. Αυτό είναι ένα πρώτο χαρακτηριστικό, στην έκθεση αυτή, που γίνε σε δύο χρόνους (δύο «περιόδους» κατά το πρόγραμμα). Τις παρακολούθησα και τις δύο. Η πρώτη συγκέντρωσε μικρότερους πίνακες — χωρίς να είναι οι πιο άσημαντοι — ή δεύτερη μεγαλύτερες συνθέσεις, με περισσότερες αξιώσεις. Υπάρχει απόλυτη ενότητα ανάμεσα στις δύο, ένα πνεύμα, ένας δρόμος.

Είναι αναμφισβήτητα αξιοπρόσεκτα πρώτα-πρώτα, τα σχέδια του κ. Διαμαντόπουλου. Πρώ πάντων κάποιου τύπου στρατιωτών που έχουν κατακλιθεί δεν ξεπέφτουν εύκολα από τη μνήμη. Είναι σχέδια γερά, μιας κλασικής λιτότητας κι' εύρωστίας. Η άδωρη και στερεά γραμμή δίνει τους όγκους, με δύναμη πολύ μεγαλύτερη απ' οποιοδήποτε κιάρο-σκούρο. Όσο για τους έγχρωμους πίνακες τους χαρακτηρίζει μια βασανιστική ανάγκη αμεσότητας, ειλικρίνειας και καθαρότητας, που φθάνει στον πρωτογονισμό και αγγίζει αυτά τα σύνορα της γελοιογραφίας. Αλλά θα γελιώτανε κανείς τραγικά, αν φανταζότανε άγνοια ή απειρία. Μέσα σ' αυτές τις συνθέσεις υπάρχουν, χονεμένα, τα διδάγματα της ακαδημαϊκής σχολής — το σχέδιό τους το δείχνει κι' ως φαίνεται σαν ο αντίποδας του ακαδημαϊσμού! — και συνάμα η διατήρηση του αναπαραστατικού στοιχείου.

Οι χρωματικές αξίες, που μεταχειρίζεται ο κ. Διαμαντόπουλος, είναι έντονες, δυναμικές, δυσκόλοισοροόπτες, που καλύπτουν μεγάλες επιφάνειες. Είναι μια ανάγκη πάστας, φρεσκάδας και καλλιτεχνικής έντιμότητας, αν μου επιτρέπεται η έκφραση, που διέπει το χρωματικό του σύστημα. Τα «θέματα» υπάρχουν. Αλλά τα κάνει αδιάφορα ένας τέτοιος χειρισμός των χρωμάτων. Πρόκειται για ζωγραφική, που δεν κάνει κανενός είδους «φιλολογία».

Ο καλλιτέχνης, εκτός από τους πίνακες αυτούς, εκθέτει και γλυπτικά έργα και είδη διακοσμητικής - αγγετοπλαστικής, βάζα, πιάτα κλπ. Τα πρώτα είναι ζωγραφισμένα και βερνικωμένα, μικροί μπουστοί στρατιωτών, ναυτών, αθλητών, σε χτυπητό ύφος λαϊκής τέχνης, γεμάτο έκφραση και ζωντάνια. Τα δεύτερα είναι χαρτωμένες δημιουργίες, με διακοσμητικά μοτίβα, παρμένα από τη ζωή και τους τύπους διαφόρων επαγγελματιών, από του πλανόδιου τροχιστή ως το διαουρτά. Υπάρχουν όμως και πιάτα με συνθέσεις, γεμάτες λεπτότητα κι' αρχαϊκή ομορφιά, όπως αυτό με το άρωμα του Ήλιου. Φεύγοντας απ' αυτή την έκθεση κανείς αποκομίζει την εντύπωση ότι έγνωρίστηκε μ' έναν καλλιτέχνη που έχει προσωπικότητα, ίσως ακόμη ακαταστάλαχτη κάπως, αλλά που βρί-

σκεται πάντως στο δρόμο μιας γόνιμης αναζήτησης.

Σπύρος Μελάς

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Σάν επικύρωση σ' όσα έγραφα στο προ-

κινηματογραφικής ήρωες του ό Χιούσ μόρεσε ν' αξιοπου πάρε ο άνεμος.

Τό χρυσάφι όμ θάρθει αύριο του δώσει ζωή κ λαδή τό άγνοο Μ δήποτε άλλο συν

τ
τ
ό
μ
α.
νι
—
άν
στ
γυ
άν
τη
πίχ
φο
πω
μετ
χρε
πει
Χι
κι
ό
άμ
πό
γι
άι
μ:
πρ
σι
μί
τε
λι
ρι
κ
δ
κ
ο

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Α'. — "Έκθεση "Αλκη Κεραμίδα (αΐθουσα «Παργασού». — Β'. "Έκθεση Δ. Διαμαντοπούλου αΐθουσα «Ρόμβου»).

Δύο αξιολογες εκθέσεις τραβούν, αυτή τη στιγμή, την προσοχή του φιλότεχνου κοινού. Και οι δύο ζωγραφικής: Η μία στον «Παργασού», ή άλλη στο «Ρόμβο», ή πρώτη του κ. "Αλκη Κεραμίδα και ή δεύτερη του κ. Δ. Διαμαντοπούλου. Πρόκειται για δύο καλλιτέχνες αναμφισβήτητης αξίας, μα που δουλεύουν μ' έντελως διαφορετικό πνεύμα.

Ο κ. "Αλκη Κεραμίδας ανήκει στους ζωγράφους της καθιερωμένης τέχνης, αλλά που δεν άγνοεί ούτε τό Σεζάν — υπάρχουν

Ο
... γε
... είναι
... κάνει
... υποδοσει
... στα φυλλώ
... κάθε δέντρου, τό
... όσο πολύ, που θα
... τη του δέντρου». Αλλά
... παρ' όλο τό βερνίκωμα —
... τί χρειάζεται αυτό — ζωφό,
... πολλές φορές, αρκετά τολμηρό,
... αρμοσμένο σ' αυτούς τους χαρα-
... ους, που συχνά είναι τόσο πετυχη-
... στε να διακρίνει κανείς καθαρά π.χ.
... μελοπόννησο από τη Ρούμελη και τη
... μελη και την Αττική. Κυττάχτε τό
... ρθινόπωρο στη Ρούμελη» (άρθρ. 19) και
... «Τοπίο Αττικής» (άρθρ. 15). Θα ίδητε
... άμέσως με πόση εμπειρία κι' έγγρατεια και
... λεπτότητα κάνει τη διαφοροποίηση των δύο
... υπαίθρων.

Στις συνθέσεις με φιγοῦρες ανθρώπινες, που είναι σπανιότερες στην έκθεση αυτή, ο καλλιτέχνης δεν υστερεί διόλου. Το σχέδιό του και τό χρώμα του είναι υποταγμένα σε μια έννοια συνόλου, που δημιουργεί ατμόσφαιρα. Υπάρχει και σ' αυτές τις συνθέσεις ή γαλήνη κι' ή επανάπαυση μιας τέχνης που ξαίρει τά όριά της και μένει σ' αυτά.

**

Τό έντελως αντίθετο συμβαίνει με την τέχνη του κ. Δ. Διαμαντόπουλου. Έδώ δεν υπάρχουν ούτε υπαίθρα, ούτε έσωτερικά, ούτε καμιά επανάπαυση. Πρόκειται για μια τέχνη, που έχει διαρρήξει τά γνωστά πλαίσια της ακαδημαϊκής δοθοδοξίας, αλλά χωρίς να είναι και αίρετική. Είναι πρωτοπο-

